Край дороги ромашка цвістиме
І на пагорбах мак пломенітиме,
І підеш ти ланами густими,
Зачарований небом і квітами.

Навпростець, навмання, мов колись то
Невідомий наш предок ходив ними,
А на овиді клен дзвінколистий
Чаруватиме співами дивними.

Гомонітиме тихо з ланами
Про незнане тобі і невичуте,
Гей, віки, що простерлись між нами,
Чом ви нас невгаваючи кличете?

Мій нащадку, ти йтимеш цим полем
І на виритий гострими ралами
Ти наступиш, можливо, на шолом,
Почорнілий і подіравлений…

І ніким не зачислений в здобич,
І у втратах ніде не зазначений,
Він нікому не був ні оздобою,
Ані захистом в хвилю призначену.

Але ти підійми, мій нащадку,
Ці шолома збережені рештки —
На музейній полиці на згадку
Має право лежати він все ж таки.

Хай тоді у майбутній тій візії
Вже побачать нові археологи
На крихкім, з'їржавілім залізі
Давнини полум'яної сполохи!